

P. G. C. Jensen: Det kunde virkelig ikke et Øjeblik falde mig ind, at tale om en Handelsvare. Jeg anser Valgretten for at være en alt for gylden Ting til, at jeg skulde driste mig til at bruge et saa nedsettende Udtryk om den som Handelsvare; det overlader jeg ganske til det ærede Medlem. Men jeg vil blot sige, at hvis han virkelig tror, at man saadan uden videre, da man gav Grundloven, har ment, at det udelukkende var Grundbesiddelsen og ikke Skatten, der skulde betyde noget, saa tager han ganske fejl, thi det staaer udtrykkelig i Grundloven, som man kan læse sig til. Men endelig vil jeg sige, at ogsaa den Betragtning, at man skulde være sikker paa altid at finde et konservativt Element blandt disse Jordbesiddere, maaske har forandret sig noget; i alt Fald i de nyere Tider synes det at være et meget uafhængigt konservativt Parti.

Madsen-Mygdal: I de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Holch) i Begyndelsen af dette Møde henvendte til mig, udtalte han bl. a., at han ikke holdt af de Bemærkninger, som jeg lod falde i Gaar om en kortere Forhandling af de foreliggende Sager. Han syntes at ville sige, at jeg vilde dekretere ogsaa her, at man nok maatte trykke Regeringens Lovforslag, men man maatte bare ikke tale om dem. Noget saadant har jeg selvfølgelig aldrig hverken tænkt eller sagt; selvfølgelig maa det ærede Medlem og hvem som helst tale saa meget, som de ville, det kan jeg jo ikke forbyde, men jeg maa dog have Lov til at have min Mening om, hvorvidt Hovedinteressen ved disse Sagers Behandling knytter sig til det, der skete i forrige Uge, eller til de nuværende og fremtidige Forhandlinger. Da Tiden er langt fremrykket, skal jeg ogsaa i Dag være meget kort med Hensyn til denne Sag, saa meget mere som Hovedprincippet i det foreliggende Lovforslag er ret indgaaende behandlet i forrige Uge under Behandlingen af Lovforslaget om Land- og Ligningsskatten og Formue- og Indkomstskatten o. s. v. Hovedprincippet her er jo, at man forlader det Grundlag for Tilskuddet, som vi have været enige om tidligere, og gaar over til et andet Grundlag, nemlig det, som er omtalt i § 1, at 7½ pCt. af Toldafgifterne og den halve Brændevinsafgift skal overføres til Kommunerne. Dette Tilskuds Art have vi, som sagt, drøftet med hinanden i den foregaaende Uge, og jeg skal ikke komme

ind paa at gentage mine Bemærkninger fra den Gang.

Jeg skal kun overfor en Udtalelse i Dag af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) om, at det ikke havde noget paa sig, naar det baade fra min og andres Side er gjort gældende, at denne Form for Tilskud er en Bom for Toldreformen, henviser for det første til det ærede Medlems egne Ord. Han anbefalede Regeringens Forslag, fordi det er sikkert — det betragtede han som givet — at Toldafgifterne ville stige; der kan ganske vist, mener han, være en øjeblikkelig Standsning nu, men den vil nok høre op, og Toldafgifterne ville stige i Fremtiden, og, siger han, det er heldigt for Kommunerne, at det Tilskud, som de kunne vente at faa, kan blive stigende Aar for Aar. I Udtrykket „stigende“ mener jeg, at der i selve det ærede Medlems Mund ligger noget af en Bom for, at vi kunne komme nedad, og en Sikkerhed for, at Toldafgifterne fremdeles ville stige. Det, som har været Kravet i en Menneskealder med Hensyn til Toldafgifterne er: Nedad, vi have forlangt en Reform, der indeholder en Nedgang. Det kan der nu ikke være Tale om, naar man samtidig holder paa, at de skulle fremdeles stige. Dernæst vil jeg atter blot henviser til Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag Tillæg A. Side 2455, hvor Regeringen gør gældende, at Befolkningen er meget bedre tjent med at faa et saadant stigende Tilskud til sine Kommuneskatter, end den er med at faa en Nedsættelse af forskellige Toldsatser, en Nedsættelse, som oven i Købet svinder væk mellem Mellemandleres og andres Hænder. Men, som sagt, jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Punkt, da det er forhandlet tidligere.

Det, som jeg i Dag ganske særlig vil tale om, og som vi ikke have forhandlet tidligere, ere de Fordelingsregler, som her ere anførte. For øvrigt vil jeg sige, at det undrer mig, at man, efter at vi have forhandlet i 4 Aar og ere blevene enige om adskilligt, bryder med det, som man er bleven enig om, og slaar ind paa noget helt nyt. Det synes ikke at være en Fremgangsmaade, der er særlig skikket til at bringe noget Resultat ud af denne Sag. Ikke blot bryder man i Hovedprincippet med, hvad man var bleven enig om i Fortiden. Vi have dog i de forrige Aar været enige om, at det Tilskud, som Kommunerne skulde have, skulde være Land- og Ligningsskatten, en Del af Gammelskatten og